

for Danmark til at være den første Stat, der gav sit Bidrag. Det er ligesom, naar man er paa Val. Der er mange, der ikke holde af at danse ud som første Par; man finder det flovt at være ene paa Gulvet. Men det gaar som oftest saaledes, at naar man endelig overvinder sin Genertthed, erfarer man til sin Forundring, at der er ikke et Menneſte, som lægger Mærke til en. Jeg tror, at vi ved et lille Bidrag gøre en god Gerning, idet vi hde vor Skærv til Opretholdelsen af en Institution, som maaste kan gøre nogen Gavn og i alt Fald ingen Skade gør. For øvrigt vilde vi ikke være de første; thi Svejts har allerede 2 Aar i Træk ydet Bidrag, og Norge har i Aar eller i Fjor ydet Tilskud til en noget lignende Institution, nemlig den interparlamentariske Komite. Ved denne Behandling er der jo intet Forslag stillet; men jeg skal henstille, at dette Spørgsmaal, naar det maatte komme op paany, maatte blive mødt med nogen Velvilje og Sympati fra de forskellige Sider.

Konseilspræsidenten (Reedtz-Thott):

Om de almindelige politiske Betragtninger, som den ærede Ordfører anstillede, ser jeg i dette Øjeblik ingen særlig Grund til at ytre mig, men jeg kan kun udtale Regeringens Tilfredsstillelse af, at ogsaa dette Ting ved denne Lejlighed erklærer at staa i det væsentlige paa samme Grundopfattelse som Regeringen.

Det specielle Budget paa § 17 frembyder egentlig kun et Spørgsmaal, som ligger for, nemlig det af mig fremsatte Forslag, som er optaget paa Vædringsforslagslisten under Nr. 41. Dette Forslag staar i nær Forbindelse med den af mig foreslagte Konsulatlov og er i Virkeligheden en Udførelse af den Tanke, som jeg derigennem søgte at bringe til Udførelse. Jeg er ikke overbevist om, at just den Form, som jeg her har givet min Tanke, er den rette, og at ikke den Form, som jeg oprindeligt havde tænkt mig, vilde være i det mindste lige saa god; men jeg har højet mig og vil være med til, at vi paa dette Punkt kunne finde hinanden. Som jeg allerede i sin Tid udtalte, er det Forslag, som her foreligger under Nr. 41, Udførelsen af de Fordringer, som jeg har stillet paa Konsulatloven, og naar jeg saaledes er fremkommen med et Forslag paa Finansloven til Benyttelsen af de Midler, som i dette Øjeblik ere til Raadighed af Konsulatagifterne, har min Opmærksomhed nødvendigvis maattet være henvendt paa Sverige som det Land, der nærmest vil give Anledning til at udsende en Konsul. Der er desuden den Fordel forbundet med

at sende en Konsul derhen, at man faar besat en i dette Øjeblik ledig Plads i Sverige ved en Kombination af Posten i Göteborg og i Stockholm, og det er min Tanke, at naar Posten i Göteborg bliver besat med en udsendt Konsul, skulde Posten i Stockholm ikke denne Gang besættes med nogen saadan. Naar Göteborg er bleven valgt som den Plads, der først tænkes besat med en udsendt Konsul, da er det i fuld Overensstemmelse med Grossererersocietetet, idet ogsaa Grossererersocietetet, fra hvilket man i Almindelighed ønsker at faa en Betænkning ved saadanne Pladsers Besættelse, har været ganske enig i, at Göteborg var et Sted, som i fuldeste Grad egnede sig til Forsøget med en udsendt Konsul, da store Interesser for den danske Handel knyttede sig til denne By.

Naar jeg dernæst har foreslaet en udsendt Konsul i Shanghai, forholder Sagen sig saaledes, at denne Post i dette Øjeblik er ledig. Der har fra gammel Tid af været et Ønske om at faa Posten som Konsul i Shanghai, der har en stor Betydning i hele det fjerne Østen, besat med en Mand, som med Iver og Interesse kunde tage sig af de danske Handelsinteresser, og man har ment, at dette bedst vilde kunne lade sig ordne ved at faa Posten besat med den samme Mand, som varetog de svensk-norske Interesser i Kina. Af denne Grund har der forlængst været stillet et Beløb af 6,000 Kr. om Aaret til Disposition til dermed at lønne den svensk-norske Konsul derovre, for tillige at overtage Repræsentationen af Danmark paa dette Sted. Der har dog været Banſteligheder ved at faa dette i Orden, fordi der ikke var udnævnt nogen endelig Konsul for Sverige-Norge. Først for et Par Aar siden har dette fundet Sted, og man har da truffet den Ordning med den svensk-norske Regering, at den svensk-norske Konsul ogsaa overtager Repræsentationen af Danmark mod en Løn af 6,000 Kr. Saaledes er det gaaet i 1½ Aars Tid, men vedkommende svensk-norske Konsul har nu erklæret at være saa overlæst med Forretninger for sit eget Land, at han ved Siden deraf ikke tillige vil kunne repræsentere vort Land, og har derfor ønsket sin Afsted. Der vil altsaa være denne absolut særlige Lejlighed til at benytte dette Øjeblik, hvor der dog skal ske en Forandring, til at besætte denne Post med en udsendt Konsul. Vi kunne jo alle være enige om, at i dette Øjeblik er Kina—Japan et Sted, hvor der kan udvikles store Handelsinteresser ogsaa for vort Land. Den ærede Ordfører har tilstrækkelig motiveret det af mig stillede Forslag til en udsendt Vicekonsul i London. Det er et